

Παρακαλώ

Να μια λέξη για όλες τις στιγμές!
Τη λέω και είμαι ευγενική.

Προσπαθώ να λέω **παρακαλώ**
μία μόνο φορά:

Μπορώ ν' ανέβω
στο αλοβάκι έξω από
το σούπερ μάρκετ,
μπαμπά, σε παρακαλώ;

κι όχι χίλιες:

Θέλω ν' ανέβω στο αλοβάκι
έξω από το σούπερ μάρκετ.
Σε παρακαλώ, μπαμπά!
Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ,
Σε παρακαλώ!

Προσπαθώ ακόμα, να μη λέω ΠΑΡΑΚΑΛΩ και να τραβάω αυτό που θέλω:

Δώσε μου τη φουσιτίτσα,
σε παρακαλώ!

Δεν είναι καθόλου ευγενικό!

Μία από τις λέξεις που μου αρέσουν πολύ είναι το

Ευχαριστώ.

Σ' ευχαριστώ, ήλιε, που φωτίζεις το παράθυρό μου!
Σ' ευχαριστώ, αεράκι, που φυσάς και μας δροσίζεις!

Σ' ευχαριστώ, μπαμπά,
που μου πήρες τόσο ωραίες παντοφλίτσες!

Σ' ευχαριστώ, μαμά,
που μου έφτιαξες τόσο τέλειο πρωινό!
Αχ, δεν ξέρεις πόσο μ' αρέσει να τρώω το πρωί
δημητριακά με ξηρούς καρπούς,
μέλι και γάλα! Μιαμ Μιαμ!

Ευχαριστώ!

Και να σας πω τι σκέφτομαι:

Μπορείς να πεις ευχαριστώ με μια αγκαλιά
και μετά να το πεις και δυνατά,
για να το ακούσουν όλοι:

Ευχαριστώ!

Τότε το ευχαριστώ μοιάζει μ' ένα υπέροχο παγωτό,
σαν αυτά που έχουν δύο γεύσεις,
άλλη απ' έξω κι άλλη από μέσα. Μιασαααμ!

Το συγγνώμη, τώρα, είναι μια λέξη δύσκολη.
Τη λέω όταν θυμώνω.

Όπως, για παράδειγμα, όταν η Λυδία βάφει τα νύχια της
με το αστραφτερό κόκκινο που μ' αρέσει.
Τη ρωτάω ευγενικά:

Να βάλω κι εγώ τα
νύχια μου, σε παρακαλώ;

Και η Λυδία λέει:

Όχι τώρα, Αρστέ.
Μετά, αν περισσέψω...

